ג א מיי' פי"ח מהלכות פסולי המוקדשין הלכה ז:

ד ב מיי' פי"ח מהלכות פסולי המוקדשין הלכה ח:

ה ג מיי' פי"ח מהלכות פסולי המוקדשין הלכה יא:

הא קמ"ל דבהא מודה: להקטיר לבונתה למחר רבי יוסי אומר פסול ואין בו כרת: אמר ר"ל אומר היה ר' יוסי אין מתיר מפגל את המתיר וכן אתה אומר בשני בזיכי לבונה של לחם הפנים שאין מתיר מפגל את המתיר. מאי וכן אתה אומר? מהו דתימא טעמא דרבי יוסי בלבונה משום דלאו מינה דמנחה היא אבל בשני בזיכי לבונה דמינה דהדדי נינהו אימא מפגלי אהדדי, קמ"ל. מי מצית אמרת טעמא דר' יוסי בלבונה לאו משום דלאו מינה דמנחה היא והא קתני סיפא אמרו לו מה נשתנית מן הזבח אמר להן הזבח דמו ובשרו ואימוריו אחד ולבונה אינה מן המנחה? מאי אינה מן המנחה - אינה בעיכוב מנחה דלאו כי היכי דמעכב להו קומץ לשירים דכמה דלא מתקטר קומץ לא מתאכלי שירים ה"נ מעכב לה ללבונה אלא אי בעי האי מקטר ברישא ואי בעי האי מקטר ברישא. ורבנן גבי אמרינן אין מתיר מפגל את המתיר (גבי שחט אחד מן הכבשים לאכול מחבירו למחר דאמרת שניהם כשרים) וה"מ היכא דלא איקבעו בחד מנא אבל היכא דאיקבעו בחד מנא כחד דמי. א"ר ינאי ליקט לבונה בזר פסול, מ"ט? א"ר ירמיה משום הולכה נגעו בה קסבר הולכה שלא ברגל שמה הולכה והולכה בזר פסולה. אמר רב פפא אף אנן נמי תנינא זה הכלל כל הקומץ ונותן בכלי והמוליך והמקטיר בשלמא קומץ היינו שוחט, מוליך נמי היינו מוליך, מקטיר היינו זורק אלא נותן בכלי מאי קא עביד - אילימא משום דדמי לקבלה מי דמי התם ממילא הכא קא שקיל ורמי אלא משום דכיון דלא סגיא ליה דלא עביד לה, עבודה חשובה היא, על כרחך משוי לה כקבלה, ה"נ כיון דלא סגיא לה דלא עביד לה, עבודה חשובה היא, על כרחך משוי לה כי הולכה, לא לעולם דדמי לקבלה ודקא קשיא לך - התם ממילא הכא קא שקיל ורמי, מכדי תרוייהו קדושת כלי הוא מה לי ממילא מה לי קא שקיל ורמי:

מתני' שחט שני כבשים לאכול אחת מן החלות למחר, הקטיר שני בזיכין לאכול אחד מן הסדרים למחר רבי יוסי אומר אותו החלה ואותו הסדר שחישב עליו פיגול וחייבין עליו כרת והשני פסול ואין בו כרת וחכמים אומרים זה וזה פיגול וחייבין עליו כרת:

גמ' אמר רב הונא אומר היה רבי יוסי פיגל בירך של ימין לא נתפגל הירך של שמאל מאי טעמא *איבעית אימא סברא ואיבעית אימא קרא: איבעית אימא סברא לא עדיפא מחשבה ממעשה הטומאה אילו איטמי חד אבר מי איטמי ליה כוליה ואיבעית אימא קרא °והנפש האוכלת ממנו עונה תשא ממנו ולא מחבירו, איתיביה רב נחמן לרב הונא (וחכמים אומרים) לעולם אין בו כרת עד שיפגל בשתיהן בבזיכין בשתיהן אין, באחת מהן לא, מני אילימא רבנן אפילו באחת מהן נמי, אלא פשיטא רבי יוסי אי אמרת בשלמא חד גופא הוא משו"ה מצטרף

אלא

קמ"ל דבהא מודה · דטעמא לאו משום הכי הוא אלא משום דמפרש לקמן אין מתיר מפגל יב) את המתיר: אומר היה ר' יוסי · כלומר ה"ט דר' יוסי: אין מתיר מפגל את המתיר · אין עבודת מתיר זה כגון קומץ מועלת לפגל יג) מתיר האחר. בלבונה במחשבה שהוא מחשב על הלבונה בעבודת הקומץ: וכן אתה אומר בבזיכי לבונה · שאם הקטיר האחד מבזיכי לחם הפנים ע"מ להקטיר האחר למחר אינה מחשבה לפגל: מאי וכן · פשיטא דכל היכא דאיכא שני מתירין פליג ר' יוסי: לאו מינה דמנחה היא · דזו סולת וזו לבונה: אינה בעיכוב מנחה · כלומר לשום טעמא משום דאין מתיר מפגל את המתיר וה"ק גבי הזבח כולו אחד והדם הוא יד) מתיר את האימורים הלכך כי חישב על האימורים אין זמנו בשעת עבודת הדם, ולאו שני מתירין נינהו אבל לבונה אינה מעכבת מנחה, אינה בכלל עכוב ושירים ואין הקומץ מעכב הלבונה מלהקטיר כי היכי דמעכב שיריים הלכך הויא לבונה מתיר בפני עצמו: נאמר אין מתיר מפגל את המתיר (טו) היכא דלא איקבעו · כגון גבי כבשי עצרת דמודו רבנן בסיפא דמתני' שחט אחד מן הכבשים לאכול מחבירו למחר שניהם כשרים דשניהם מתירין את הלחם, טו) התם והוי אמר' אין מתיר מפגל את המתיר: ליקט לבונה · דלאחר הקטרת הקומץ היה מלקט הלבונה מעל הסולת ומקטירו: משום הולכה נגעו בה · (שזה) שליקטה ונתנה לכהן מיעט בהילוך הכהן והולכה אחת מן העבודות דגמרי' מזבחים דכתיב בהו הולכה טז) דכתיב והקריבו בני אהרן ואמרינן דאמר מר (זבחים דף ד.) זו קבלת הדם אפ"ה לשון הולכה הוא כדאמרינן בסוף הכל חייבין בראייה (חגיגה ז:): שלא ברגל · כגון שאינו זז ממקומו אלא ליקט והושיטה לכהן: הולכה · דליקוט לבונה עבודה היא: זה הכלל · בפ"ק דקחשיב להנך ד' עבודות חשובות קומץ דמי לשוחט דזה נוטל ומפריש חלק יז) לגבוה מחלק כהנים וכן זה: התם ממילא · נופל הדם במזרק הכא שקיל קומץ ורמי בכלי: יח) ה"נ · בליקוט לבונה: קדושת כלי הוא · יט) דמקדש ומקבל הדם בכלי והנותן (בכלי) מקדש (ה"נ) קומץ בכלי וכדבר זה דומין, אבל ליקוט לבונה לאו דמי לחדא מהנך לאו עבודה היא: **מתני'** שני כבשים · כבשי עצרת דכתיב ושני כבשים בני שנה לזבח שלמים (ויקרא כג) ואותם כבשים מתירין ומקדשין לשתי הלחם ואע"ג דז' כבשים ופר ואילים שנים ושעיר עזים כתיבי התם כן מפרש בפרק התכלת (לקמן מו.) שאין הלחם קדוש אלא בשחיטת שני כבשים שלמים האלו והוזקקו עמו בתנופה: אותו החלה או אותו הסדר כו' · וטעמא דרבי יוסי מפרש בגמ': **גמ'** ימין ושמאל · לאו דוקא: לא נתפגל ירך שמאל · והאוכלה אין חייב כרת: איבעית אימא סברא · לאחר שהופרש מן הבשר: לעולם אין בו כרת · בלחם האחר שלא חישב עליו: עד שיפגל · (בכבשים) בבזיכים · כלומר אפילו לא פיגל אלא בבזיכין בין שתיהן הוי שלהם פיגול: באחת מהן · לא נתפגלה חבירתה: אפילו באחת מהן נמי · דהא אמר במתני' זה וזה פיגול: אי אמרת בשלמא · גבי עריסה כג) דמחבה אחד אתו חד גופא נינהו ואי פיגל בזו נתפגלה זו משום הכי מצטרפות חלות חלי זית מזו וחלי זית מזו כי ערבינהו וחישב על מנת לאכול כזית למחר בין שתיהן דמאי לגו מה שעירבו זה (א) במחשבתו כזית בלא שתיהן מגוף אחד דאמרינן לקמן (דף יד:) דעירב מחשבתו מהאי לגרמן וגבי חלות כד) ה"ט דבאחת מהן לא נתפגלה חבירתה משום דלא מחד גופא אתו ובמחשבתו נמי לא עירבן:

*) בחלות ססי"ד אה"כ ד"ה בכוים כו' פיגול בס"ד

אלא

משום הולכה נגעו בה קסבר הולכה שלא ברגל כו' · בסוף פ"ק זבחים (דף יג:) שמעתי שמבילה אגבא מפגלת וחד קטעמא הוא ומסיק עלה אף אנן נמי תנינא, כי הכא ואפ"ה לא קאמר עלה קסבר הולכה שלא ברגל כן) הוא: לאכול אחד מן הסדרים · הוא הדין חלה אחת מן הסדרים שאותו הסדר פיגול כן) מדנקט רבי יוחנן בגמ' בלחמי תודה אם במנחת מאפה תנור מהו משמע דמיבעיא ליה משום דהוו שני מינים אבל אותו מין פשיטא דנתפגל והא דקאמרינן בגמרא אינו איטמא חד אבר מי איטמא כוליה אע"ג דשייך הכי טעמא בחלה אחת שאם נטמאה אחת לא נטמא כל הסדר מ"מ לענין פיגול נתפגל הואיל והוקבעו בסדר אחד וחשיב כחד לענין פיגול אפי' מפיגל בירך של ימין דלא נתפגל ירך שמאל ושמא גם לענין טומאה אם נטמאה אחת נטמא כל הסדר והא דנקט הכא ובסיפא אחד מן הסדרים ולא נקט חלה אחת מאחד מן הסדרים משום רבותא דר"י ובסיפא משום רבותא דחכמים דאע"פ שחישב על כל הסדר אפ"ה אותו סדר חוקא פיגול ושמא והשני אינו פיגול וטהור: **אי** אמרת בשלמא חד גופא · נראה דהשתא נמי ס"ל דהא דמצטרפין כי ערבינהו היינו מטעם דדרשינן לקמן (דף יד.) הכתוב עשאן גוף אחד והכתוב עשאן שני גופין ומש"ה פריך אי אמרת בשלמא דשתי ירכות חשיבי חד גופא דאם פיגל בזו נתפגלה זו מש"ה מצטרף ס) כמו כשמערב דהכתוב עשאן גוף אחד אלא אי אמרת דשתי ירכות נמי חשיבי תרי גופי מה מועיל מה שעשאן הכתוב גוף אחד ולהכי נמי דקסבר רב הונא אם חישב בשתי ירכות כזית לא הוי פיגול אם איתא דחשיבא לאחר שאוכלם זו מזו וצ"ע ובקונטרס פירש בע"א:

פיגול

שיטה מקובצת

א) קמ"ל דבהא מודה ר"י והטעמא לאו משום דאין מפגלין בחצי מתיר אלא משום דאין מתיר מפגל מתיר אבל קומץ ע"מ להקטיר קמצה לאחר אין זה מתיר (אחר) אלא במתיר עצמו שהוא שבר מחשב לשוחט משום לפי המסקנא דהכא דס"ל שפיר לר"י דמפגלין בחצי מתיר חיפוך דאמרינן לקמן בפירקין פיגל בקומץ ולא בלבונה ר"מ אומר פיגל וחייבין עליו כרת וחכמים אומרים אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר אלמא פליגי במפגלין בחצי מתיר והכא מסקינן דלכ"ע מפגלין בחצי מתיר (לו) דתנא מיירי במחשב בקמיצה לעולת הלבונה שהיא חצי מתיר אבל לקמן מיירי דמחשב בשעת הקטרת הקומץ ולא חישב בשעת הקטרת הלבונה והיינו מחשב בעסק חצי מתיר ובהא פליגי אבל הכא מיירי במחשב בעסק מתיר שלם כגון מחשב בשעה שהוא עוסק בקמיצה ואין שם קמיצה אחרת שעון הלבונה נקמצת: ב) עי' בתוספות בסוף המסכת: ג) מה שנא זו מן התיבה שינתה נמחק: ד) ולבונה אינה מן המנחה [illegible] בשינה דהדדי תליא מילתא ושאני אינה בעיכוב מנחה כו'' והלאו דרישא דמילתא קאי כמו שהולך ופירש דאי בעי כו'' ולאו כי היכי דמעכב כו' מן הדין היה [לו] לומר נמי כי היכי דמעכב ג) דם איסורים איסורים מעכבין הבשר נהי דאם הוקטרו אימוריו כשר מיהו אי אתנהו מעכבי (נמחק וצ"ל שכצ"ל) [דכן] היה לומר שהרי הדם מפרש מתניתין דקתני דמו ובשרו ואימוריו אחד והוא [היא] כלומר כמו [שאין] שירים משום דמעכב להו ה"נ דמו מפגל איסוריו משום דמעכב להו אבל הקטרת הקומץ לא [מעכב] לבונה ולא מצי מפגל ליה' תו"ח: ה) מן תיבת גבי עד תיבת כשרים נמחק: ו) עי' בתוספות [בסוף]: ז) קסבר הולכה שלא ברגל כו' (נמחק בזה הדבור כמה תיבות וצ"ל שכצ"ל) [משמע] ראי כשרה בזר ותימה דבסוף [פ"ק] דזבחים פליגי אמוראי מחשבת פסול אם חישב בהולכה שלא [ברגל] לא וקאמר אפילו למ"ד הולכה שלא ברגל לא שמה הולכה [פסולה בזר] שמיעם בהולכת [illegible] בליקוט לבונה) [אי לא] שמה הולכה איכא למילף מזבחים ואי משום דחסרה הולכה ליכא [illegible] לא עשה [או אלא] ליקוט והליקוט אינו [עבודה]' גי' תו"ח: ח) והולכה בזר פסולה [illegible] רובחים קוטר הוליכו או התחזירו כגון הזר והוליכו פליגי בה בני ר' חייא ור' ינאי חד אמר פסול מר סבר [אפשר] לתקנה ומר סבר [לא] אפשר לתקנה ותימה אמאי לא

קוטר

נמצא פי' מסתמא שאם פיגל בירך [א] נתפגל חבירו וכן בחלות משום הכי כי ערבינהו [לחלות] מתערב וטעמא דר' יוסי במתני' דאמר פיגל בחלה זו לא נתפגל חברתה כדאמרינן בסוף שעשתון דספיק ליה מקרא אי פליגינהו דמיפלגי אבל ירך דליכא קרא מפגלין לירך שניה בהתם' תו"ח: יב) מפגל את המתיר: יג) לפגל המתיר האחר כגון הלבונה: יד) הוא המתיר את האימורים להקטיר הלכך כי חישב על האימורים להקטיר חוץ לזמנו בשעת עבודת הדם מפגל דלאו שני מתירין כו' אינה בעיכוב מנחה כלומר אינה בכלל עיכוב השירים ואין הקומץ כו' דמעכב השירים: טו) הלחם הלכך התם והאי אמר דאין: טז) הולכה כדכתיב: יז) חלק גבוה: יח) בכלי הנ"ד וסת"ד דכיון דלא מני דלא עביד קודש בקומץ דאמרינן בפ"ב דסוטה (דף יד ע"ב) מידי דהוי אדם אף על גב דקדישתיה הסכין במואר הדר מקדש ליה בכלי שרת הכי נמי אף על גב דקדיש למנחה כולה הדר בעי קדושי לקומץ: יט) הוא דהמקבל מקדש לדם בכלי והנותן בכלי מקדש קומץ בכלי והיבות הכי נמי נמחק: כ) התם תרי נינהו דקא הדר וכתבי לה גבי מוספים בפרשת מוספי' רש"י כת"י: כא) בשר בשתיהן נמחק: כב) ירכות דמשום דזובח: כג) חלות נמי ח"ס: כד) ברגל נמחק: כה) פיגול' גליון מהאומרין דטעמא דר"י משום דפלגינהו מפלגי וכל חלה [illegible] דכתיב ד) שתים החלות' תו"ח: כו) כאן כשמערב והיבות כמו נמחק:

שיטה מקובצת

קוטר תמתיים דר' ינאי הוא דקוטר לא אפשר לתקניה מדקוטר הכא לקט לבונה בזר פסולה וצ"ע' תו"ח: ט) קומץ: (זבחים דף יג: ע"ב): י) לאכול אחד מן הסדרים של לחם הפנים' וה"ת דהוה מצי למימר אחת מן החלות עשר חלות: יא) אי אמרת בשלמא חד

ג) נראה דצ"ל וי"ל דלא דמי לכהם כלל דלקמן מיירי נמחשב בשעת הקטרה וכו'' ה) אולי צ"ל במעכב (בו אימורים לבשר דהכי דהם הוקטרו וכו'' ג) נראה דצ"ל בליקוט לבונה לא שמה הולכה ליכא למילף מהולכה דזבחים דלאו משום דהכרה וכו' · ד) נראה דצ"ל וכתיב שני עבודות יהיה כחלה שלמה כצ"ל וקצת נראה דכך גליון תוס' פליג על סתוס' שלם וס"ל דלא נתפגל כמעט שלתרום [illegible]

הגהות הב"ח (א) רש"י ד"ה אי אמרת וכו' זו כמו שעירבו:

נושא

קסבר לשיטת ר' יוסי המקומץ את המנחה להקטיר לבונה (רק) פסול ואין בו כרת

נושא

ליקוט לבונה בזר (אם נחשב דהולכה) ופסולה בזר - או - לא

נושא

[illegible]